

Dufla.

Irta: Nagy Ferenc.

Egy kis faluba vezetlek benneteket. Ebben a kis faluban születtem én, itt töltöttem el gyermekkoromat, ennek csendjébe vágyom vissza, midőn a villamosok örökös csengetése, a vonatok szakadatlan füttyölése és dübörgése, a nagyvárosi élet zaja, hitelezőim zaklatása kánpadra feszítik idegeimet. Ide térnek vissza gondolataim, itt elevenednek meg gyermekkori emlékeim . . . Nini! ott megyen a halottkém, aki mellesleg húslátói hivatait is visel, nem is annyira Isten kegyelméből, mint inkább az öregbíró jóvoltából. Hosszú, nyurga ember, megvan jó két méter az istenadta, de olyan sovány, hogy egy pipaszáron bátran elsétálhatna csipőre tett kézzel! Amellett olyan vékony hangja van, hogy igazán tübe lehetne húzni!

Hanem ni! Amott meg épen jön a falu tudós asszonya, — mi bizony csak bába néninek szólítottuk, — az egyedüli sováb asszony a községben; olyan alaposan meghizott, hogyha rátülne valakinek a mellére, az ugyancsak nagy lidércnyomást érezne! És milyen messziről mosolyog! Ni, hogy nyújtja a kezét a halottkémnek, aki kezét fogván vele, ezen komoly mondással jelenti be hivatásuk magaslatát: „Kezünkben élet és halál!”

De nézzünk csak amarra! Ki jön ott lehorgasztott fejjel, porban kutató tekintettel? Hát ki volna más, mint Istenes Erzsébet, a falu köztszóletben álló bibliás asszonya, aki saját bevallása szerint már annyiszor olvasta át a Bibliát, hogy . . . hogy . . . hogy! Lám, megyen a tanítóékhoz egy kis tisztesség adásának okából . . . (A halottkém épen most beszéli el, hogy szeretné megnézni az Istenes Erzsébet ágyafejénél azt a „cilindert“, melyben alighanem szenteltvizet tartogat, lévén ő oly nyakas kálvinista, hogy még a katolikus püspököt is megszólította, azért, amiért a földesúr temetésén azt mondta, hogy negyedik parancsolat: „Tiszteld apádat és anyádat . . .“ (Tudvalevő, hogy ezt a kálvinisták ötödiknek tartják!)

De ne hallgassuk mi az emberszólást, nem illik az hozzánk. Gyérünk inkább a tanítóékhoz, igen egyszerű emberek, szívesen fogadnak.

Máris áll nagyban a beszéd a világ romlásáról, melynek fonalát Istenes Erzsébet affeletti keserűségében gombolyítja, hogy az ő kertje lenyúlván az Ér patakra, melynek túlsó partján az iskolás gyermekek libát malacot legeltetnek, a zöld szilvát mind leszedik. Már pedig — folytatja Istenes Erzsébet, — ha a gyermekek már most megkezdik az istentelenséget, soha sem lesz belőlük becsületes ember „a Melkisédek rendi szerint!“ És arra kéri a tanító urat, hogy beszéljen a gyermekek lelkére s intse őket a „Melkisédek rendi szerint“ az igazszívűség és becsület útjára, de ne bántsa őket, csak szelíden feddőzzék és dorgá-

lőzzék az írás szavai szerint! Azonban ha ez nem használna, úgy nem árt egy kis vessző sem, mert nem hiába mondja bölcs Salamon a Példabeszédek könyvében, nem jut eszembe melyik részében, hogy azt mondja: „Verd meg csak jól a pulyát vesszővel és mikor megvénhedik sem feledkezik meg arról!”

— Valahogy ilyenformán, de nem egészen így mondja, Erzsébet — szól a tanító, — na csak legyen nyugodtan, majd teszek róla!

— Igen, igen tanító úr, csak munkáljuk a lélek javát és akkor elnyerjük az élet koronáját — a Melkisédek rendi szerint.

Hát igen, a Melkisédek rendi szerint! Ne botránkozzunk meg ezen, mert Istenes Erzsébet e kifejezést csakugyan a Bibliából vette és ez annyira tetszik neki, mint az egyszerű csizmadiának ez a szó: kéjgáz, hogy még a cégtáblájára is kiírta: N. N. csizmadia és kéjgáz.

Ime, máris megismerkedtünk a falubeli három nevezetes személylyel, pedig igazán mondom, nem is ezekről akartam beszélni, hanem arról a golyafészkes házról, mely ide látszik a tanítóék ablakába.

Ne kívánjátok azonban, hogy megismertesselek e ház gyermekkorombeli gazdájával. Ezt ugyan nem köszönnétek meg, mert ő egy pár esztendeje a másvilágon szívja a pipáját nagy cuppogással fogatlan ínyei között, hanem azért elmondom, milyen ember volt ő, aki nevezetett Duflának, nem ugyan tokájának miatta, mert bizony elég hosszú sovány nyaka volt neki, hogy mikor az ádámsutkája fel meg le futkosott, mindig attól lehetett tartani, hogy kiesik a nyakából, hanem igenis Duflának keresztelték el régi kétcsövű puskája miatt, mellyel annyi csodálatos bravurt csinált s melyet ezért csak duflának említett.

Már az én időmben idős volt és dadogott is az Istenadta s bizony — ezt csak súgva mondom, — még egy kereke hiányzott is, de ha megkérdezted volna tőle: „Bátyám, van magának annyi esze, mint egy tyúknak?” — hát kihúzta volna a derekát és feléd rázintván csontos ujjait, büszkén felelt volna: „Van bibizony!”

De hogy fiatal korában helyre legény volt és hogy csakugyan több esze volt, mint egy tyúknak, ezt azonnal be is bizonyítom.

Mikor hazajött a katonaságtól, üres hajlékot talált maga előtt, öreg szülei nem győzték őt hazavárni s elköltöztek oda, hol az anygajok kardala mellett a paraszti ember legfeljebb csak privát passzióból kapálgatja a kukoricát. Hát bizony szegény fiatal embernek nem volt, aki tisztát adjon, nem volt, aki megtsüsse a lesben elejtett nyulat, nem volt, aki nyájas szóval kívánja: „Hogy a sas rugja ki a bélit kendnek“, egyszóval nagyon árvának érezte magát s ezért elhatározta, hogy meg-nőstül.

A falubeli lányok? Ej, minek még csak rájuk nézni is! A gazdagok úgyis csak a gazdagokhoz mennek, hogy pedig szegényt vegyen el? Hogy egy koldústarisznya helyett kettő legyen? Ej! Ostobaság!

Alig is várta, hogy kitavasodjék az idő, nyakába vette a duflát s elindult világgá, házasodni. Erre most mindjárt azt gondolnátok, hogy csakugyan nem volt neki esze, hiszen a jó Isten a farsangot rendelte a szent házasság idejéül, — hanem ő tovább látott az orránál! Farsang-

kor még tele magtár, tele pince, tele kamra! Az övében még tán egér sem volt!

Nem is nagyon messze, az ötödik vagy hatodik faluban beállított a legelső gazdához. Bajusza nyalkán kikelve, új pruszli, új kabát, tarajtalan sarkantyús csizma és vállrá vetett dufła . . . a mesebeli kiskirály . . .

— Adjon Isten jó napot! Kissé elfáradtam, gondoltam, betérek megpihenni, ha meg nem haragudnának!

Isten hozta szerencsésen! Kertüljön beljebb szerény hajlékunkban! . . . Julis te! . . . hamar adj széket . . .

És Julis, a virágzó hajadon szemlesütve letörli a széket kötényével s oda tolja a vendég elé, aki olyan biztosan telepedik reá, mint akinek hat ökör fityeg a bokája után.

— Hát mi járatban van öcsém?

— Biz én csak úgy széjjelnézek a világban, mert tudja bátyám, meguntam már otthon a vesződséget! Nemrég eladtam a zsidónak kétszáz mázsa búzát, hát nem volt vele miért várni tovább, jó árt kínált a zsidó! Aztán meg meguntam otthon vakarni azt a négy lovat, meg azt a hat darab marhát, aki az istállóban áll, azért tartok komencióst, hogy legyen, aki azt elvégezze helyettem! Mert hát mi kell egy magános embernek, akinek nincs senkije a világban, miért törje, marja magát?

(— Hm, ez valaki! . . .)

— Hát kedves öcsém, bölcsen tudom én azt, mert nekem is van százhusz köblös földem a javából, aztán annyi vesződség van azzal a hat lóval, négy tehénnel, négy kocadisznóval, aki az udvarban van, hogy nem is tudom elmondani!

(— Ahá!)

Ilyenformán ment a beszéd és bizony még éjszakára is megmarasztották és bizony másnap olyasformát rebegett, hogy mégis jó volna véget vetni ennek a legény életnek, mert hát ő látott, amit látott, de bizony a Julisnak nincs párja messze földön és biz' ő nem banná, ha így volna, ha úgy volna, — és miután Julis is összerágta a kötője csücskét, hát csak oda lyukadt ki a dolog, hogy egy hét múlva, a jövő vasárnap arra felé járnak és benéznek becses hajlékába!

Egy hét! Mit lehet egy hét alatt csinálni? Mit-e? Hát meglátjuk!

Először is összekéregetni egy néhány oldal szalonnát, sonkát, néhány bödön zsirt, néhány zsák búzát, kukoricát és egyéb kézhez valókat. Persze, csak úgy elhelyezés végett, úgyszólván áll a kamra, elférhet benne s aztán akkor viszik vissza, amikor akarják! Ez már a becsület dolga, nincs rajta mit féltetni!

Aztán a szomszéd faluból beállítani a legszebb négy ökröt szekereستől, a legjobb négy lovat, teljes felszereléssel, — persze kocsis nélkül, — néhány darab disznót behajtani az ólba, az atyafiságtól aprómarhát, konyhaedényt, tálat, tányért, no egyszóval ami szükséges egy jóképű házhoz.

Bizony sok huzavonába, sok rimánkodásba, még pénzbe is került minde, hanem hát — megéri!

Mikorra eljött a vasárnap, a Dufla portája úgy nézett ki, mint a parancsolat! Megérkeztek a vendégek is, de csak úgy tíz óra után, mikor már minden istenes lélek segít énekelni a kántornak: „Szűkölködünk nagymértékben“, így hát nem is igen volt kitől kérdezősködni, de meg nem is illik az; azért van az embernek szeme, hogy lásson.

Na, hát látnivaló, az volt elég. Az öreg csak a fejével biccentett, mintha mondta volna: „Ez már beszéd öcsém!“

Hanem hát az „öcsém“ nem hagyott nekik békét!

— Menjünk most a határra!

— Menjünk.

Az én falum földje olyan jó, hogy akár kenyérré lehetne kenni. Pompás fekete agyagoshomok. Az öreg csak úgy nyelte a szemével.

Végre megállnak egy gyönyörű táblánál.

— Na, mit szól hozzá — kérdi Dufla, — látja, ez itt mind föld!

— Szép tábla! Hát ez a *tied* öcsém?

— Hm, hogy ez az enyém? Hát az a másik tábla, az ott ni, amelyiken olyan a búza, mint a kömény! Gyertünk csak oda! Ott megtudja, hogy ki a jó gazda! Lássa, az a föld úgy meg van művelve, mint a parancsolat, míg mellette az a sápadt úgy néz ki, mintha hep-tikás volna!

Igy vezette őket a határon, megállva minden kiadós tábla mellett, de soha el nem felejtette megmondani: „No lássák, ez aztán mind föld!“ S mikor kiértek a rétre, akkor: „Ez aztán rét!“

Csakhogy az idő szerencsésen eltelt egész addig, míg a népség megint a délutáni templomba takarodott. A vendégek ez idő alatt szerencsésen el is utaztak, mert hát hosszú az út!

De mit fűzzem tovább?! Meglett a lakadalom, volt evés, ivás — rogyásig. S mikor a fiatalok egyedül maradtak, hát csak úgy mosolygott rájuk az áldás, szerencse és jóllét — reggelig, mikor is szépen eljövének a falubeliek, a hummi-egymás igazi birtokosai s haza cipeltek minden megmozdíthatót, úgyhogy a fiatal párnak alig maradt többje a pusztá négy falnál.

Persze, hogy lett aztán „sírás, rivás és fogaknak csikorgatása“, mikor az após minden turpisságnak nyomára jött, de hát — eső után köpenyeg! Még csak le sem gazemberezhetette kedves vejét amúgy Isten igazában, mert a lovak és ökrök csakugyan ott „állottak“ az istállóban, a föld pedig, melyet mutogatott, még ma is föld és rét, csakhogy más mondja a magáénak!

Végre is az apósnaak kellett megnyitnia az erszényét, hogy tűrhető életet biztosítson az új párnak, kik is aztán annak rendje és módja szerint összeszoktak. És valóban nekik kitűnő fiaik és lányaik, már t. i. nagy fej és görbe láb tekintetében.

Eltelt jó tíz esztendő, mikor életük fordulópontjához jutottak.

Gyönyörű nyári idő volt, dinnyekapálás ideje. Dufla gazda korán reggel kiment az Érhátra, hogy a dinnyéjét megkapálja. Déltre el is végzte szerencsésen. Vidáman ballagott haza, keresztül a réten, a lege-lőn, hol a csordakút mellett már javában siestált a csorda is. Épen a falu alatt van ez, csupán az Ér patak választja el tőle.

Bizony, igaz marad az, hogy sohasem tudja az ember, hogy mire lép ki a házból!

Dufla gazdát is megkörnyékezte a gonosz, mert ime, hirtelen leteti ruháját, bele ugrik az Érbe s tesz olyan lubickolást, mint egy fia bikaborjú!

Aki valaha fürdött már ilyen kisebb patakocskában, melynek vizét a tűző nap majdnem felforralja, csak annak lehet fogalma arról, hogy milyen felséges kék fogta el Dufla gazdát a lágy habok ölelésére. hogy igazán se nem látott, se nem hallott, azt sem vette észre, hogy a falu hatalmas bikája, a Gyurka hirtelen felkapja a fejét, szimatolni kezd a levegőben, majd felugrik, aztán hirtelen neki, szalad hatalmas zergeugrásokkal s már majdnem a partnál van, mikor bömbölő morgása felriasztotta Dufla uramat csendes merengéséből, ki is látván a veszedelmet, mint a nyúl, ki a patakából, fel a kerten s berohant egyenesen Istenes Erzsébet házába, ahol is Istenes Erzsébetet majd felütötte a nyalya — a Melkisédek rendi szerint, — midőn lát vala egy sehogyan sem öltözött embert berohanni és hirtelen eltűnni az ő ágyának alatta!

— Ha Istentől vagy, szólj, ki vagy?

Csak rémes fogvacogás a felelet.

S minthogy sem kérésre, sem seprővel való beszurkálásra nem kap feleletet, Istenes Erzsók ráveszi magát, hogy Isten nevében benézzen az ágy alá és ime, megismeri Dufla uramat, aki nem volt sem holt, sem eleven!

Végre is sok idvességes citátum és forró vízzel való fenyegetéssel elérte, hogy hangot hallott.

— Jaj Istenem, oda vagyok!

De már e hang csak hebegés, csak makogás, csak túlvilági, síri hang!

Nem tudta kivenni Istenes Erzsók, hogy tulajdonképen mi a baja hát Duflának, de elvégre is győzött a szemérem és behunyt szemmel, félfiruha hiányában betuszkolt az ágy alá egy viseltes szoknyát, mondván:

— Kapja fel kend magára s bújjon ki izibe onnan!

S csakugyan, holmi szöszmötölés hallatszott s végre megjelent az ágy alól két sovány lábszár, mert hát a szégyennek miatta, dehogymászott volna ki Dufla uram fejfel előre! És Erzsók dicséretére legyen mondva, — oda nem nézett volna egy félvilágért sem!

És miután Dufla uram úgy, ahogy eligazította magán a ruhát, szólani akarna, de nem jöve hang az ő szájára, csupán egy csomó b-b-b...

Valószínű, hogy a bika históriát akarta elmondani, de nem volt ura a szónak! Melyet is látván Erzsébet, biztos kézzel nyúl vala az ágyafejénél levő cylinder után s adá azt innia Dufla uramnak, ki is két kézzel megragadá az üveg nyakát, míg az üveg fenekét Istenes Erzsébet tartotta biztonságnak okáért. Így álltak a dolgok, midőn Dufla uram új életet szivogatott a cylinderből, újabb keserűségére, mert hát az ördög sohasem alszik!

A hosszú halottkém épen akkor bandukolt az ablak alatt s — bár ő tagadja, de holbizonyosan benézett rendes szokás szerint Istenes

Erzsébet ablakán s majdnem sóbálvánnyá változott, midőn meglátta Dufla uramat farsangi öltözetében, valamint Istenes Erzsókot, ki is egy ismerős cilindert emelint vala a Dufla szájához! Hanem hát ő hivatalos személy lévén, nem szólt egyebet, csak ennyit:

— Hogy a fene a pofáját!

S azzal, megnyújtván lépteit, nem kis buzgalommal lépegetett a Dufla-porta felé, hol is Julis asszony már várta (azt a tekergő) urát a jó ebédvel.

— Hallod-e Julis! — mondá neki, — épen most láttam az uradat Istenes Erzsóknál, azt üzeni, hogy siess te is oda egy-kettőre!

És Julis asszony szófogadó asszony volt, egy-kettőre ott termett Istenes Erzsóknál, de amint benyitotta az ajtót s meglátta édes urát félig szoknyában, félig sehogy sem, hej, hogy ugrott elébe, hogy vágta pofon, hogy csak úgy eldőlt, mint egy korpás zsák. Aztán hirtelen úgy belemarkolt Istenes Erzsók kontyába, hogy egyszerre meglátta még a Göncöl-szekeret is, pedig fényes dél volt!

Én nem tudom, mi lehetett volna a dologból, ha mintegy a Gondviselés parancsára meg nem jelenik a kis utcán a minden bajok okozója, a Gyurka, épen az Istenes Erzsók ablaka alatt és épen abban a pillanatban, mikor Erzsébet megunván a hajának folytonos ráncigálását, gondolván szent Dávidra, ki dárdáját előrántá, hogy ellenségét elkeresse, úgy üté vala hasba Julis asszonyt, hogy azt legottan összekapta a görcs és kétrét hajolva kinézhetett Erzsébetnek az ablakán, hol is a Gyurka szarván meglátta lobogni az ő hités urának ruhadarabját és majd kipukkadván mérgében, ilyen szavakra fakadt:

— Ugye, akasztófára való, nem megmondtam, hogy a rosszabbik nadrágot vedd fel?!

És bizony csak az mentette meg Dufla uramat egy újabb pofontól, hogy ő ott feküdt a földön, mint egy korhadt fakereszt. De erre a látványra hirtelen elnémult Julis asszony, Istenes Erzsébet aztán elmondta hirtelen a dolog mibenlétét, mire is a Julis asszony szívére nehezedett mázsás kő hirtelen vajjá változott és a zivatar áttért szerencsésen a találgatások mezejére, mely nemsokára teljes megoldást nyert a csordás által, ki is a megvadult bikát üldözve oda is érkezett. Így aztán lett atyafiságos békesség, a Melkisédek rendi szerint.

Hogy az esetnek hamar híre ment, az bizonyos és mikor Dufla uramat hazaszállították és dunya közé fektették, már akkor a bába néni ki is vetette a rostán, hogy Dufla uram „rontásba lépett“ s legottan ajánlkozott, hogy visszacsinálja az egészét, csupán egy kis véka búzáért. Az egyezség meg is lett gyorsan s a szegény embert előrán-cigálták az ágyból, lefektették a szoba földjére, a bába néni meg csinált egy jó nagy csupor szenes vizet s azzal végig meg végig locsolta Dufla uramat, hogy szegény csak úgy tőszkölt. Azután valamit mormogva a foga között háromszor keresztül ugrotta, ezt kiáltván: Távozz gonosz! Távozz sátán! Majd visszafektette az ágyba, forró kovászt tettek a gyomrára s hagyták, hogy izzadjon.

Hát bizony, izzadt is a szegény Dufla pogányúl, mert — mint később megvallotta, — soha jobban meg nem ijedt, mint mikor az a kö-

vér tudós asszony átugrálta, mert ha „el nem cílozza a lópist“ és ráugrik a hasára, bizony, aligha ki nem pukkant volna!

Hanem szegény Dufla csakugyan rosszul volt! Nyögött keservesen! Már az a hír is elterjedt róla, hogy meghalt, mert „megtérdelte“ a bika. E hírre csak nem hagyta nyugodni a lelkiismeret a hosszú halottkémet, csak felkerekedett és elment hozzájuk estére, hogy megtudja a dolgok mibenlétét. Már ott volt Istenes Erzsók is, mert kegyes dolog a megbocsátás, aztán meg a betegek látogatása meg van parancsolva a Bibliában, — ez lévén egyik kelléke a Mennysországba való jutás passzusának.

— Biz' ennek már kámpec! — huhogott a vén bagoly, a hosszú halottkém, — nem kell ennek már se pipa, se puska többet! Majd megbeszélem Kis András komával, hogy jöjjön ki holnap sirt vájni, aztán majd csak kifaragjuk a fejfáját is! Hm! ki gondolta volna ezt?

Erre a hivatalos szóra megindult a sírás, mint a zápor, ömlöttek a könnyek, mint a patak.

— De hallják kendtek, — mondja ismét a koma, — nem kell csak úgy elengedni szegényt az árnyékvilágból, mint egy tinót, énekeljünk neki egy szép éneket, hadd emlegesse meg a Másvilágon is!

S erre egyet köszöriült a torkán s elkezdte a szent éneket azzal a vékony-vékony cérnaszál hangjával olyan magasan, hogy majd a Fias-tyúkig ért:

„Éltemnek . . .

És belevágott hűségesen Istenes Erzsók is:

. . . bimbójában

Estem halál torkában . . .“

De már ezt szegény Dufla nem állhatta tovább, úgyis hallotta félfüllel, hogy a hosszú volt az, aki őt bevádolta az asszony-előtt, hirtelen kiugrott az ágyból s a hosszú halottkémet úgy kitessékelte az ajtón, hogy majd az orrával túrta a földet!

Ez a hirtelen fellobbanás adta őt vissza az életnek (ámbar a bába asszony szentül hitte, hogy az ő tudománya, mondta is fűnek, fának!). Igaz, hogy kissé megzavarodott a nagy ijedtségtől s dadogó maradt, de még ezután élt sok éven keresztül. Hanem oda lett a biztos szem, a biztos kéz, akárhányszor elment vadászni, soha egy nyulat sem hozott haza. Ekkor születtek agyában azok a nevezetes vadász-kalandok, melyekkel elárasztotta volna az embert étlen-szomjan.

Még a halálát is egy vadász-kaland okozta. A falusi fiatalság egyszer összebeszélte, hogy megtréfálják az öregot. Kitémtek egy nyúl-bórt szalmával s odahelyezték a kert-alja végéhez. Aztán az egyik selma nagy titkolózással kihívta a háza végéhez és nagy suttogva mondta:

— András bácsi! Ni, egy nyúl fekszik itt a kert hátulján, jó volna lepuffantani a duflával.

Az öreg Dufla szemei felcsillantak! Egy nyúl . . . az ő kertje végében . . . no, ez halálfia!

Vette is a duflát, de a fiú rászólt:

— András bácsi! Az a nyúl messze van, a dufla nem hord odáig. Ha pedig úgy megyen feléje, akkor elfut. Hanem tudja mit? Vegye fel

a kis gubáját, aztán úgy közeledjék hozzá négykézláb, mert akkor azt hiszi, hogy valami bárány megy arra és akkor bevárja. Még jó lenne egy kicsit bégetni is!

De mennyire megfogadta Dufla ezt a jó tanácsot! Bégetve, óvatosan sikerült is puskavégre kapni. Egy lövés . . . s a nyúl bukfen-cet vetett!

Végre! Hej, milyen dicsőség ez! Mily rég várt öröm!

Hanem mikor felemelte és látta, hogy szalmával van kitömve, mikor hallotta, azt a gúnyos bégetést, kacagást, mely a szomszéd kerítés mellől hallatszott a legények ajakáról, csak lerogyott a földre és ott maradt eszméletlenül.

A tréfának gonosz vége lett. Sikerült ugyan őt feléleszteni, de nem élt csak pár napig, megölte a szégyen!

Ime, ez volt Dufla históriája. Igen megsajnálta mindenki, amikor híremet halálának, úgy ritt az egész falu, mint a záporosó. Pedig Dufla gazdával nem bánt a sors kíméletlenül, amint azt Istenes Erzsébet szépen megmagyarázta a Melkisédek rendi szerint. Úgy dicsérte mindig, mint a tulajdön-atyjafiát.

Ebből keletkezett aztán az az egész mondakör, amely Dufla és Istenes Erzsébet szerelméről szól. Feljegyeztetett az is, hogy Julis, a Dufla gazda hites társulata bosszúból nem egyszer csempészett az Istenes Erzsók „cilinder“-ébe ecetet (nem áll módunkban megcáfolni) és ebből itatta meg Erzsók Dufla uramat a bika elrugaszkodása után, akit ettől rázott a hideg, nem is annyira az ijedségtől.

Akik aztán azt a végzetessé vált csínyet elkövették rajta a kitömött nyúllal, sokáig nem tudtak nyugodni. Az egyiknek megjelent a lelkekutya alakjában és megugatta! A másik meg azt álmodta, hogy egy emberfajta teremtmény irgalmatlan bégetéssel közeledett felé, ráfogta dufláját és lepuffantotta. Érezte, hogy a horpaszába ment a golyó, de amikor végignézett magán, akkor vette észre, hogy ő nem is ember, hanem kitömött nyúl!

Egy hét múlva az egész falut hatalmába kerítette az ördög. Mikor már a halottkém előtt is megjelent Dufla, aki kivette ádámsutkáját és azzal vágta fültövön — sorra elment mindenki Istenes Erzsókhoz, hogy oktassa ki őket szent bölcsességgel. Erzsébet ríva fakadt és elvezette őket a Dufla sírjához engedelmet kérni. Meg is találták, legnagyobb fejfa az övé volt. Ez volt ráirva:

„Én . . . András e sirb-
An aluszom Az Urb-
An édes Hazám földj-
Én kit A Bika megk-
Ergetett Egy nyúl p-
Edig eltemetett.

Megh. 19 . . . Béke p-
oraira.“

